

عنوان مقاله:

بررسی انتقال تکنولوژی در قراردادهای بیع متقابل و قراردادهای جدید (IPC) نفت و گاز جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای کاربردی در مدیریت و حسابداری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

هادی قنبری بناب - دانشجوی دکتری مدیریت قراردادهای بین المللی نفت و گاز، دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

انتقال تکنولوژی از کشورهای توسعه یافته به کشورهای در حال توسعه، این کشورها را قادر به تهیه و بکارگیری ابزارهای تولید جدید و گسترش و توسعه ابزارهای موجود می نماید ضرورت اجتناب ناپذیر می باشد. شیوه های متعددی از جمله سرمایه گذاری مستقیم خارجی، انتقال از طریق لیسانس، سرمایه گذاری مشترک، قراردادهای کلید در دست، قراردادهای پیمانکاری و غیره جهت انتقال تکنولوژی مطرح می باشد که انتقال تکنولوژی موفق به عوامل متعددی از جمله انتخاب شیوه مناسب انتقال تکنولوژی و فراهم نمودن بسترهای لازم بستگی دارد. در مقاله حاضر ابتدا مفهوم انتقال تکنولوژی، شیوه های مرسوم آن، عوامل موثر بر انتقال موفق و توسعه پایدار آن ذکر شده سپس عدم موفقیت فرآیند انتقال تکنولوژی در قراردادهای بیع متقابل نفت ج.ا.ایران مورد واکاوی قرار خواهد گرفت. در ادامه شیوه انتقال تکنولوژی در قراردادهای جدید نفتی موسوم به IPC، الزامات، سیاستها و مطابقت آن با قوانین و اصول کلی نظام ج.ا.ایران مورد بحث قرار می گیرد و در پایان پیشنهاداتی جهت تحقق عملی فرآیند انتقال تکنولوژی در این قراردادها ارائه خواهد شد.

کلمات کلیدی:

انتقال تکنولوژی، قراردادهای بیع متقابل، قراردادهای IPC

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/568407>

